

имало широка овощна градина. Често пѣти тя се разхождала изъ нейнитѣ пѣтеки съ книжка въ рѣка, ала никога не смѣяла да си откъсне нито едно плодче безъ позволение. Така постѣпвалъ въ другия градъ и Стефанъ.

Цѣли 16 години двѣтѣ сирачета не се видѣха едно друго, защото не знаяха кое гдѣ се учи. И двѣтѣ бидоха щастливи да завършатъ училието си здрави и да се завърнатъ въ милата си родина.

Катеринка стана учителка въ една забавачница, а Стефанъ лѣкаръ въ окръжната болница на сѣщия градъ.

Скоро братътъ и сестрата се намѣриха и заживѣха заедно. Тѣ си спомниха за лѣкаря и му благодариха, за гдѣто отъ *крадци* ги направи *честни служители* на народа си.

Г А Т А Н К А .

Бѣла нива е засѣта
Съ черно жито, —
Кой го жъне, дни ще мине
Волно, сито!

Вмѣсто сърпъ очи я жънатъ,
А главата
Житница е най голѣма
И богата!

Нивата въ рѣцѣ си носимъ,
Всѣки знае,
Кой съ любовъ я не работи,
Ще се кае! — ?

Люб. Бобевски.